

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CONSTANTIN MĂRCUȘAN

**ULTIMUL
IMPERIU**

CUPRINS

DIN PARTEA AUTORULUI.....	5
CAPITOLUL I. COMPRIMATUL DE ENERGIE.....	9
CAPITOLUL II. AVANPOSTUL.....	21
CAPITOLUL III. MISIUNE ÎN SUBSPAȚIU.....	35
CAPITOLUL IV. MISIUNE ÎN HIPERSPAȚIU.....	75
CAPITOLUL V. PLANETA DELFINULUI	87
CAPITOLUL VI. NOUA ROMĂ	117
CAPITOLUL VII. PSYCHÉ.....	151
CAPITOLUL VIII. RESURECȚIA LUI ILNEN	175
CAPITOLUL IX. RĂSBOIUL IMPOSIBIL	205

CAPITOLUL X.

CĂDEREA VALMIREI..... 235

CAPITOLUL XI.

BĂȚĂLIA FINALĂ..... 271

© Constantin Mărcușan, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂRCUȘAN, CONSTANTIN

Ultimul Imperiu / Constantin Mărcușan. – Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-53-3

821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

CAPITOLUL I

COMPRIMATUL DE ENERGIE

Sunt de origine terestră. Dar nu locuiesc pe Terra. Așa se întâmplă în secolul întâi al Erei Galactice. Numai că eu nu sunt un cetățean cu drepturi depline al Galaxiei. Ați ghicit: sunt un deținut oarecare al Spațiului. Anul trecut am încercat să deturnez o navă care se îndrepta spre Spirala Exterioară. Era cea mai potrivită navă pentru a evada în Andromeda. O navă de patrulă m-a interceptat în timp ce ieșeam în spațiul intergalactic...

De atunci stau aici singur, în spațiul meu de prizonierat, izolat de ceilalți deținuți ai Consiliului Galactic. Am fost dat pe mâna Consiliului Planetar MX-72, un sistem locuit aici, în vecinătatea steii Sygma Draconis. Tribunalul planetar m-a condamnat la cinci ani de izolare de inactivitate. Recursul pe care l-am înaintat Instanței planetare a fost respins. Am procedat pe calea contestațiilor bazându-mă pe un articol din Statutul civic al Galaxiei care stipulează dreptul ori-

căruia cetățean, fie și condamnat, de a se stabili acolo unde dorește, chiar și singur, inclusiv în afara Galaxiei. Contestația mi-a fost respinsă pe motiv că „ați periclitat securitatea personalului navigant prin schimbarea suprasolicitată a direcției de deplasare”. Deasemeni, în Statut se precizează dreptul la stabilirea în spațiul extragalactic și nu în altă Galaxie.

Am luat-o de la capăt pe cale ierarhică. Am înaintat o contestație în cazul meu la Consiliul Interplanetar de pe Spirala IV. Același rezultat. Am ticluit o altă contestație mai pompoasă în care am introdus și răspunsul negativ al Instanței Planetare MX-72. Nimic. Am trimis o contestație la Consiliul Interplanetar de pe Spirala III în care am trecut răspunsurile negative ale Consiliului din Spirala IV, precum și răspunsul Consiliului MX-72. Negativ. Am expediat o altă contestație și mai înflorată cu date la Consiliul Interplanetar din Spirala II, în care am arătat că am avut grijă să mă adresez și Consiliului din III, și Consiliului Planetar MX-72... și dat fiind faptul că nu mi s-au aprobat demersurile mele, m-am adresat și „prea onoratei Instanțe ale Consiliului Spiralei I”. Tot negativ.

Eram decis să merg până în pânzele albe. Adică până la Consiliul Galactic Suprem. Chiar dacă eu eram un cetățean oarecare prins în flagrant delict în intenția de a evada în altă Galaxie...

Așadar, am ajuns, cu un ștreang de bandă magnetică, numai bună să mă leg la mâini și picioare, tocmai sus la Consiliul Suprem. Firește, în contestația prea umilă și penitentă nu am omis să amintesc că nu am trecut peste nici o treaptă ierarhică a structurii galactice și totuși contestațiile îmi fuseseră respinse cam cu ușurință, după umila mea părere, de către Consiliul Planetar MX-72, de Consiliul Spiralei IV, de Consiliul Spiralei III, de Consiliul Spiralei II, de Consiliul Spiralei I, de Consiliul Intergalactic care, subordonat Consiliului Galactic Suprem, a binevoit să-și imprime doar termenul galactic NON prin care a avut bunătatea să-mi îngroape orice speranță de reabilitare.

Iată de ce din ziua în care am expediat contestația finală pe adresa Consiliului Suprem m-am decis să evadez. Începusem pregătirile. A evada dintr-un spațiu de detenție galactic era nu un risc, ci o adevărată nebunie. Dar ce nu faci pentru libertate! Trebuie să accepți propria-ți sinucidere fizică prin desintegrare dirijată. În cazul reușitei erai supus unui proces invers, de reintegrare pentru a deveni cel ce-ai fost mai înainte. Marele aspirator de particule pe care îl reprezenta steaua neutronică din vecinătate transforma deșeurile cosmice în câmp pentru ca, ulterior, prin niște energii inimaginabile de comprimare să le recompună în materii solide utile construcțiilor. Asistam așadar la continuă reciclare a materiei de către natură pe care Consiliul Științific Galactic o reamenajase în scopul rezolvării unor

probleme economice. De la acest proces ecologic mi-a venit ideea.

În prima variantă, urma să mă strecor în spațiul neutru prin care aș fi intrat în spațiul de izolare al unui alt condamnat. De acolo urma să-l „convertesc” pe individul respectiv și, împreună, să evadăm. Dar cine știe peste ce individ aveam să dau. Dacă era un fricos, puteam să fiu și denunțat. În a doua variantă, din spațiul neutru nu mai trebuie să intru peste alt deținut, ci mă instalam la bordul unui container cu deșeuri depozitate sau într-o cabină prin care urma să mă lansez înspre steaua neutronică. Acolo intram în moara dezintegrării-reintegrării mele atomice în urma căreia urma să fiu lansat pe o orbită oarecare dincolo, în sistemul planetar CQ-Y 0105. Aveam astfel șanse să ies de sub controlul spațiului de detenție și să plec unde îmi poftea inima.

Înclin să abordez varianta a doua. Intru în spațiul neutru fără să am probleme cu paza.

Aici putem veni oridecâte ori vrem. Locul este plin de containere ce plutesc printre cabine presurizate. Containerele așteaptă să fie umplute după care vor fi împinse spre Gaura Neagră. Eu mă agăț de un container gol și îl împing ușor către Steaua neutronică.

În timp ce mă gândeam la toate acestea mă plimbam pe aleea cea mai lungă, retrasă de vedere, de pe asteroidul meu.

– Ai o scrisoare. Semnează aici!

M-a întrerupt curierul astral. Am marcat numărul meu pe cartelă și mi-am luat plicul. La stânga mea, printre stele, strălucea rece, galben-albastru pereții ovali ai autorachetei poștale. „Cam repede mi-a parvenit răspunsul. Nu mă interesează. Firește, nu poate fi vorba de aprobare”. Mă întorc la locul meu. Îmi introduc plicul cu mesajul Consiliului Suprem într-un buzunar de la piept. Îmi atașez fuzeele autonome. Îmi schimb coiful de protecție cu dunga neagră de deținut cu un alt coif alb-albastru de expediționar. La piept îmi montez insigna planetei Terra cu inelul argintiu al Lunii. Conectez fuzeele și mă lansez cu toată viteza spre spațiul neutru, unde mă așteaptă cu surâsul lor metalic, sub razele stelei Ariadna, cabinele și containerele cu reziduuri și deșeuri ale civilizației din MX-72. Îmi aleg o cabină spre care mă îndrept reducând jeturile. Execut mai întâi câteva bucle prin spațiu pentru a cerceta detaliat itinerariul gărzii spațiale. Nimic suspect. Într-un tonou executat pe traseul unei bucle abordez cabina aleasă. Asta e. Deschid trapa și intru. Rafturile și sertarele sunt goale. Deschid din nou trapa, din interior de data aceasta, și mă uit afară. Ies în spațiu și memorez: „Z-M 51”, indicativul cabinei mele. Mă lansez din nou spre o cabină mai îndepărtată. În jurul unui container se învâртеște parcă

desorientat un alt scafandru. Vrea ceva și nu știe să se descurce. Lumina Ariadnei îi reflectă cunoscutul coif de deținut cu dunga neagră. Am emoții. „Cum o fi ajuns aici! Ce urmărește?”. În cele din urmă individul pare obosit. Își oprește fuzeele și se lasă să graviteze rostogolindu-se la întâmplare. Pare mic de statură. Mă duc direct la trapa containerului. Rotesc volanul și îl apăs. Trapa se deschide ușor. Posesorul scafandruului se întoarce spre mine uimit. Uimită.

Este o fată. Stranie. Are ochii măriți enorm. De frică? Sunt triumfiulari, cu unghiurile ascuțite spre tâmples. Nasul este lung, dar aplatizat către sprâncene. Gura îi este înconjurată de niște buze umezi și ciudat deschise. Parcă ar fi ale unui pește.

În receptor aud un gălgâit murmurat cu blândețe. Este o compatrioată galactică. O galacțiană.

– Ce vrei să faci, fată frumoasă?

– ...moasă...

Cum să mă înțeleg cu ea? Lovesc ușor cu degetul în pieptul costumului ei.

– Cum te cheamă?

– amă...

Și ține tot timpul gura deschisă cu buzele roșii de pește, fără să le miște. Nu cunoaște galactica și îmi repetă cuvintele ca un ecou. „Nu o fi robot? E cam neutrală”. Sub tâmplă îi

ghicesc o vinișoară albăstrie, agitată ritmic de inimă. Arăt cu mâna pe pieptul meu.

– Eu sunt And...Așa mă cheamă...And.

– Andă...amă...

– Tu, o bat cu mâna pe piept, ție cum îți zice?...

– ...ice...

Dar când arăt cu mâna spre ochii ei, tresare și:

– Noa...noa.

Și se bate cu mâna pe coif în dreptul frunții. „Așa o cheamă?”

– Noa?

– Noa...Noa...Noa! și își arată din nou fruntea.

Printre stelele din Orpheu observ farurile de semnalizare verde albastru ale unei nave de pază. O împing pe Noa în containerul ei și o urmez. Mă uit prin ochiul rotund al hubloului. Nava se apropie de zona noastră. Patrulează un timp prin împrejurimi.

– Andă...

Noa îmi cuprinde brațul costumului și mă pipăie de la umăr spre palmă, îi cuprind mânușa mică având degetul oponent mai lung decât al meu. Îi caut privirea. Îi descopăr ochii triunghiulari, alungiți spre tâmpile. Au culoarea spațiului cosmic văzut de aici. În loc de pupile îi descopăr niște inele aurii care îi palpită. De emoție? Îi apuc ambele mâini și i le mângâi.

– Noa?

Respect pentru oameni și cărți

- ...andă...
- Ai să vii cu mine. Așa-i?
- mine...șai...

Acum regret că are coiful pe cap. I-l mângâi în dreptul capului cu părul lucios revărsându-se peste colarul metalic al scafandrului.

M-a cuprins de umerii umflați ai scafandrului spațial și mă trage spre ea. Încerc să o cuprind de mijlocul pe care i-l ghicesc sub centura sofisticată cu traductori ai costumului. În spațiul restrâns al containerului începem un straniu dans gravitațional. Ne isbim ușor de câte un perete și încercăm să evităm un șoc mai dur apărându-ne când cu un picior, când cu un deget. Eforturile noastre ne fac să ne părem ridicoli și râdem sburdând din perete în perete. Noa emite un gălgâit mai sonor, în timp ce ochii i s-au întins și mai mult. Obrajii lunguieți i s-au adunat în jurul unor gropițe stranii, dar amețitoare. Buzele rotunde i s-au subțiat dezvelind niște dințișori de rozătoare. Îi arăt pe coiful ei gura cu dinții mici.

- Micky Mouce!
- Mausă...

– Eu: Goosy-Goosy, îți arătai dinții mei mari și lați. Tu: Micky Mouce. Eu-Goosy. Tu...

Noa gălgâie de râs. Se lasă pe brațele mele. O întorc cu fața spre mine. Am dus degetul în dreptul buzelor pe când mi le țuguiesc prin coif. Apoi îl lipesc de coiful ei în dreptul gurii rotunde de pește. Ea reacționează țuguindu-și stângaci buzele rotunde. „Oare a înțeleș?”

Nava de patrulare se depărtează. Farurile clipeșc din ce în ce mai stins printre stele. Am tras-o pe Noa afară din container. O duc la cabina mea. Înainte de a intra m-am oprit în fața trapei de la intrare.

– Noa, vrei să fugim colo? i-am arătat evantaiul de lumină care se vărsa în fântâna fără fund a stelei neutronice.

– Colo? și-a rotunjit buzele roșii de pește.

Mi-am aprins fuzele și le-am reglat la maxim. Noa m-a urmat. Și-a aprins și ea jeturile propulsoare și le-a orientat îndărăt. Cabina începuse să se miște tot mai repede. Am stins jeturile și am deschis trapa. Am apucat mâna fetei și am tras-o înăuntru. Nu m-a lăsat să închid trapa. Se uita mereu afară. Urmărea ceva. Am apucat-o de braț să o trag înăuntru.

– Noa, închidem trapa..

Dar fata s-a întors spre mine cu ochii triumfători măriți de uimire:

– Noa nao, acolo!

Începeam să devin bănuitor.

Fata învățase din auzite o negație galactică și mi-o spusese acum cu o anumită aversiune în voce. M-am dus să văd ce vrea afară. Am dat în lături trapa exterioară și am ieșit în spațiu cu fata. Cabina noastră se sateliza precipitându-se către genunea neagră a evantaiului de materie care se prăvălea către steaua neutronică. I-am arătat fetei că ne îndreptăm spre Gaura Neagră și am împins-o ușor înainte ca să o urmez în cabină. În secunda următoare Noa a scos un

țipăt sugrumat, a holbat ochii înspăimântată la mine și m-am trezit proiectat în peretele opus al încăperii. Cu un gest sălbatic, fata s-a repezit în afară împingându-se din răsuputeri în marginea trapei. Apoi am fost orbit de o lumină incandescentă care țâșnit din fuzele ei retroproiectoare.

Așa am pierdut-o pe fata aceasta stranie, venită de nu știu unde din Galaxie. Impulsul pe care mi l-a transmis Noa m-a proiectat cu toată forța în peretele opus, devenit acum podea, fiind orientat în sensul căderii spre stea. Acceleerația de cădere a cabinei crescuse între timp de manieră că abia am reușit să mă ridic. Prin fanta de „jos” am zărit înspăimântat pulsațiile avide de animal la scară cosmică ale stelei neutronice care se precipita asupra mea. Cabina se rostogolea instabil în spațiu. Aprind fuzele și mă îndrept spre trapă. Trebuie să mă țin de o bară laterală ce se întinde într-un gigantic evantai policrom care își precipită penajul de materie sorbită de steaua nesățioasă. Ies afară cu viteză maximă. Nu mă depărtez prea mult de cabină...

Nu mai e nimic de făcut. Mă precipit și eu spre infernul neutronic. Razele evantaiului cosmic mă împresoară tot mai aproape. Din instinct, mă întorc în grabă la cabină. Închid bine trapa asigurându-mă și „mă așez” pe „podea” o dată cu rostogolirea inertă a cabinei. În timp ce mă țin cu o mână de bară, îmi vine o idee „salvatoare”: tot așa știu la ce răspuns mă așteptam de

la Consiliul Suprem, hai să deschid plicul! Cel puțin să știu că nu îmi risc viața inutilmente...

În jurul meu pe pereții cabinei blindate pentru a trece prin furtuna magnetică a stelei se aud tot mai des răpăiturile ploii de materie. Mi-e frică să mă uit prin hublouri. E o cascadă oribilă de pulbere și particule. Acum se pare că „stau” pe loc pentru că și cabina mea cade cu aceeași viteză amețitoare.

Numai traiectoriile tot mai încrucișate și scânteierile de particule în impact îmi spun că ne precipităm spre adâncul stelei cu viteze care pe o planetă ne-ar fi făcut praf și pulbere.

Scot la vedere banda albă cu răspunsul Consiliului imprimat – fantastic! cu...verde. Nu-mi vine să cred: răspunsul este încadrat între semnele +...+ Ceea ce înseamnă g r a ț i e r e: „Cazul dumneavoastră se pare că a fost superficial tratat. La primirea acestui mesaj vă veți prezenta la Înalta Instanță Galactică pentru rejudecare...” Îmi vine să turbez de mânie. Dau să mă ridic. Gravitația m-a pironit locului. Aprind fuzele la maxim. Nu-mi pasă de nimic. Nu are decât să ardă cabina. Cabina asta devenită sicriu!

Pereții s-au transformat într-o baterie de artilerie în care ciocănesc impacientate particulele. Forța de propulsie mă proiectează în peretele opus. De teamă să nu-mi crape coiful m-am prins de volanul trapei. Încerc să o deschid. O ploaie de pulbere și gaze năvălește înăuntru. E un infern afară. Trântesc la loc trapa ca să mă

apăr. Nu mai fac nimic cu fuzeele. Ard pereții degeaba. Le sting cu niște gesturi brutale și mă las în voia capriciilor gravitației.

O isbitură de tone mă turtește pe spate. Mă simt cât un munte. Nu mai pot deschide nici ochii. Un urlat monstruos, presărat cu răpăituri de explozii îmi sugrumă simțurile. Totul mi se întunecă. Printre fulgere multicolore și iluminării orbitoare văd sirene cu gură de pește, guri știrbe, lărgite până la urechi clăpăuge, stelute verzi de plusuri și minusuri dansând aiurea, pe mine înotând disperat după ele să le prind...

Un praf înecăcios îmi înfundă plămânii. Mă sbat să respir... Acum...gata!

Asta să fie?